

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203111120656/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

**Af hensyn til rettigheder
vises billedet først i 2003.**

SCEN. 2.

*En traurig Musique høres, og Philocyne spatseer i Skoven
i en dyb Sørge-Dragt.*

Ach Philocyne! all din Trost er nu at græde,
Du jo forsvunden seer din Vellyst, Hiertens Glæde.
Du ellers ingen Trost i Verden finder meer;
Thi hvad kand glæde, naar Melampe horte er?
Hvad vederqvæge kand mit høybedrøved Herte?
Hvad kraftig Lægedom nu lindre kand min Smerte?
All Konst, all Lægedom jeg kun u-nyttig seer,
Thi hvad kand hielpe, naar Melampe borte er?
Hvad Fordeel, Glæde kand saa stor Forliis erstatte?
Hvad Herlighed kand jeg vel mod Melampe skatte?

MELAMPE

Jeg med Philosophie mig væbner, men, disvær!
Den ey kand hielpe, naar Melampe borte er.
Jeg nu ved Sælskab, nu ved Harpen, nu ved Bøger
Den sorte Angstes Skye at drive bort forsøger;
Naar Hiertet klemmes mest, da synger jeg og leer,
Omsonst dog strider, naar Melampe borte er.
Nu forestiller jeg den Herlighed for Øye,
Som udaf alle Ting mit Hierte bør fornøye,
Min Polidorus, som mig været har saa kjær;
Men alt er Skygge, naar Melampe borte er.
Jeg hör med Andagt til, naar mine Venner sige:
Melampe borte er, man finder dog dens Lüge;
Slig Tale Ører kun, ey Hiertet kommer nær,
Alt er kun Fabel, naar Melampe borte er.
Nu forestilles mig den Haanhed og Vanære,
At lade sig af Sorg for ingen Ting fortære,
Nu forestilles mig min Troes Pligt i sær;
Men intet lindrer, naar Melampe borte er.
Jeg veed, en nedrig Siæl end saadant bør forglemme,
Og at et ædelt Sind derover sig bør skiemme,
Jeg mig fordømmer selv, dog Sorg i Hiertet bær,
Jeg gaaer i Graven, naar Melampe borte er.
Hvert Øyeblik jeg seer Melampe for mig svævc,
Dens spæde høyre Been mod Philocyne hæve,
Som af det ædle Dyr for mig er et Signal,
At udi Skjødet den til Hvile dægges skal.
Jeg udi Tanker mig med Glæde mod dig vender,
Jeg griber til, men faaer kun Skyggen udi Hænder,
Det ikkun er din Geist, du selv er ikke meer,
Jeg i Indbildning seer det som jeg ikke seer.
Om Morgen en jeg dig i Sengen efterleder,
Men finder ikke meer det som mit Hierte glæder;
Naar Bordet dekkes, jeg dig Sted og lave vil,
Erindrer ikke, at du est ey meere til.
Du i min Phantasie, Melampe, eene lever.